

PIERRE LOTI

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΥ ΚΥΝΗΓΙΑ

Περσμένος ήμουνα μέσα στ' άλλοκοτα χόρτα και ύπνος βαρύς είχε κλείσει τὰ μάτια μου. Άγνωστα δέντρα έριχναν τή σκιά τους άπάνω μου, κ' εκεί παρ- οκπέρα λαμποκοπούσε στόν ήλιο ένα τέλμα ίσημερινό. Όπως συμβαίνει πολλές φορές με τήν κούραση τή μεγάλη, ο ύπνος μου, άν και βαρύς, δέν ήτανε όμως βαθύς· είχα μιάν άόριστη αίσθηση των τριγυ- ρινών πραγμάτων, που τὰ σχέτιζα μέσα στ' όνειρό μου με διάφορες φανταστικές περιπέτειες.

Άξαφνα με τάραξε ή αίσθηση πώς τάχα κάτι τί ήτανε κοντά μου, κάτι τι μικρό, κάτι τι έλαφρό, και πώς αυτό το κάτι τι με κύτταζε. Μισοάνοιξα τὰ βλέφαρά μου και προσπαθήσα να ιδώ.

Πράγματι ένα μουτράκι έμόρφαζε εκεί κοντά μου, μέσα στά κλαδιά. Δυό ματάκια στρογγυλά, πολύ ζωηρά, μάτια παιδιού, άνοιγόκλειαν και με ζέταζαν με έντονη έκφραση ανθρώπινης περιέργειας. Μ' ένα κίνημα άσυνείδητο, φυσικό σε κάθε κυνηγό, έπιασα τὸ τουφέκι μου... Άλλά πίσω άπ' τὸ κίνημα ή θέ- ληση δέν ύπήρχε. Καί τὸ χέρι μου έπεσε και ή ύπνος ο βαρύς μ' έρριξε πάλι άνείσθητο για μερικά λεπτά.

Άλλά τὸ μουτράκι εξακολουθούσε να με κυ- τάζει, και είχα τήν αίσθηση αὐτή μέσα στὸν ύπνο μου. Τριγύρω βούιζαν μέσα στὴ σιγή οί μακρὺς πε- ταλοῦδες με τίς μεταλλικές ανταύγειες, και χόρευαν μεθυσμένα από ζεστη κι από μυρωδιά λογιῆς λογιῆς έντομα παράξενα με λοφέια, με όπλα και με ποικι- λία χρωμάτων. Ο άέρας, που για μένα ήτανε άπο- πνιχτικός, έδινε τή χαρά τῆς ζωῆς σ' έναν δάκτυρο κόσμο από επικίντυνα ζώα κι από μεγάλα φαρμα- κερὰ λουλούδια.

Τώρα, και με τήν ένέργεια τῆς επίμονης εκείνης ματιῆς, άρχισα πιά να ζυπνῶ δτ' άλλήθεια. Με ύπουλο τρόπο έπιασα πάλι τὸ όπλο μου και, προσέ- χοντας να μὴ κάνω θόρυβο, τόφερα και τὸ ακούμπησα στὸν ώμό μου.

Τότε τὸ μαίμουδάκι άρχισε να ύποχωρῆ. Χωρίς βία όμως, δίχως να βάζη κακό ο νους του, και με λύπη, θαρρείς. Καί έφρευε μ' ένα είδος διάκριση, με κάποια κομική προσοχή για να μὴ κάνη θόρυβο. Έπιανε με τὰ επιδέξια χέρια του και γλιστρούσε μέσα στα φύλλωματα, και έσερνε με πολλή νοστι- μάδα από πίσω του τήν ούρά του. Καί πάλι γύριζε και με κύτταζε μ' ένα ύφος σαν νάλεγε : «Δέν ύπο- θέτω ναχρησ τίποτε μαζί μου· εγὼ δέν είμαι κακό ζώο· λίγη περιέργεια είχα, τίποτ' άλλο... Μολα- ταῦτα δέν ξέρει κανείς τί μπορεί να γίνη· αὐτὸ τὸ έργαλειό που κρατεῖς στὸ χέρι δέ μ' άρέσει. Γι' αὐτὸ προτιμῶ να φύγω. Μὴ θυμῶνης λοιπόν! Βλέπεις, φεύγω... έφυγα...» Έκείνη τή στιγμή δυό πίθηκοι μεγαλείτεροι που στέκονταν μακρύτερα, οί γονιοί βέβαια τοῦ μικροῦ, τὸ φώναζαν.

Έγὼ είχα μερικά δευτερόλεπτα που σημάδευα. Η όμορφη γούνα τοῦ μικροῦ μου είχε καθίσει στὸ μάτι. Καί άξαφνα ή τουφεκιά έφυγε, τρομερή μέσα στὴ σιγή. Σκόρπισμα φύλλων, φτερούγισμα πουλιῶν, ξάονισμα ζῶων κοιμισμένων στις σκιές. Μιά γιγαν- τένια πεταλούδα, πιὸ πλατειά άπ' τήν άνοιχτὴ πα- λάμη, πέταζε από ένα εβενόδεντρο ρίχνοντας σε κάθε χτύπημα των φτερῶν τῆς μιὰ λάμψη μεταλ- λική γαλάζια. Καί τὸ μαίμουδάκι άρχισε να πέφτει, στὴν άρχή σιγά, από κλαδί σε κλαδί, με μιὰ υπέρ- τατη προσπάθεια των χεριῶν του για να κρατηθῆ, ύστερα, άφημένο στὸ κατακλυσμιά του, έπεσε γλή- γορα, και σωριάστηκε χαμῶ.

Όταν τὸ σήκωσα ζούσε ακόμα, αλλά με ζωὴ τόσο λίγη, ώστε δέν μπορούσε οὔτε να δοκιμάση να άντισταθῆ. Σάν πρᾶμα άψυχο με άφησε να τὸ πιάσω. Τὰ χειλάκια του, σφιχτά, έτρεμαν, και τὰ παιδικά του μάτια κύτταζαν τὰ δικά μου με μιάν άξέχαστη έκφραση άγωνίας, τρομάρας και παραπόνου.

Τότε μόνο ύψώθηκε μπροστά μου ή ήλιθια φρίκη τῆς πράξης μου. Τὸ κρατούσα στὴν άγκαλιά μου, και χάδευα με άπειρη τρυφερότη τὸ κεφαλάκι του

τὸ έτοιμοθάνατο. Οί άλλοι δυό, που τούς είχα σκο- τώσει τὸ παιδί, ξεφώνιζαν άπάνω άπ' τὰ δέντρα, έτριζαν τὰ δόντια, και παράδερναν άνάμεσα στὸ φόβο μήπως σκοτωθῶν κι αὐτοί και στὴν έπιθυμία να με δαγκάσουν και να με ζεσκίσουν.

Στὸ μεταξύ τὸ μικρό, με τὸ μέτωπο άκουμπη- μένο στὸ στήθος μου, ξεψύχησε, σε στάση εμπιστοσύ- νης, σε μικρὸ παιδί. Καί ποτὲ άλλοτε δέν αισθαν- θηκα τόσο δυνατὰ τήν άνάγκη που με πιάνει κά- ποτε να βρῶ τὸν εαυτό μου.

— Άχ! τέρας, άπάνθρωπο τέρας! Ν.Σ.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ο ΒΑΣΙΛΕΑΣ ΜΑΣ

Άγαπητέ μου Νουμά,

Είναι άλλήθια πώς είσαι φύλλο άνεξάρτητο και δίνεις τὸ καθ' ένός δικαίωμα να γράφει τή γνώμη του για κάθε πρᾶμα λείτερα, εξόν να πολεμᾷ τή δημοτική. Έγὼ όμως θα ήθελα να μὴ γράφεις και άρθρα ενάντια τοῦ Βασιλέα ή των παιδιῶ του και να σε πῶ τὸ γιατί.

Έσεῖς εκεί κάτω, καθὼς και στὴν Κρήτη, ξεχά- σατε τὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς, ξεχάσατε και πὼς δέν είστε οί μόνοι ρωμιοί, ξεχάσατε πὼς κ' εμεῖς εἰδὼ έχουμε δικαίωματα και λόγο, άν όχι για τὸν τόπο σας, μὰ για τὸν Βασιλέα μας και για τὰ πριγκηπόπουλά μας. Λέτε δ,τι θέλετε για τὸς ύ- πουργούς σας, για τὸς βουλευτάδες σας, για τὸς νομάρχες σας, για τὰ οικονομικά σας, μὰ άφίνετε μας εμάς τὸς αλαβωμένους, τὸς πιὸ πολλούς από σας ρωμιούς, να τὸν ζερούμε τὸν Βασιλέα όπως τὸν φανταζόμαστε· μὴ μὰς χαλνάτε, για ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κι αὐτὸ τὸ ιδανικό, γιατί μόνο σ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο και στα παιδιά του έχουμε ακόμα πίστη. Δέν είστε οί μονάχοι νοικοκύρηδες τῆς ρωμισούνης. Ο Βασιλέας μας είναι Βασιλέας των Έλλήνων, των ρωμιῶν δηλ. Εμεῖς εἶσι τὸ εἰρηγούμε, και όχι μο- ναχὰ τῆς Ελλάδας.

Γιατί με τὸ να γλύτωσε μιὰ κόψη τῆς ρωμισού- νης, ή Ελλάδα, δέ θα πεί πὼς οί άλλοι οί ρωμιοί πρέπει να ξεχνιόνται. Θυμηθεῖτε τὸς Πολίτες, τὸς Σμυρνιούς, τὸς Νησιώτες, τὸς Μαυροθαλασ- σίτες, τὸς Άρβανίτες, τὸς Μκεδόνες, τὸς Άν- δριανουπολίτες, τὸς Άνατολίτες, τέλος ὅλους που περιμένουν να λειτουργηθῶν στὴν Άγια Σοφία και που στὸ πρόσωπο τοῦ Βασιλέα βλέπουν ὅλη τή Ρω- μισούνη. Ά δέ σέβεστε τὸ Βασιλέα και τήν Οίκο- γένεια του, σεβαστεῖτε τὸ ιδανικό μας γιατί εμεῖς εἶ- μαστε ή πλειονοψηφία.

Στὴ Χιὸ λένε· Πόσοι λαχταροῦν τὰ γένια, πόσοι εἰδὼν και ρίχνονται.

Πόλη 17 τοῦ Οχτώβρη 1906.

Γ. Π.

ΟΤΙ ΒΛΕΠΕ

—Μιὰ όμορφη μετάφραση, από τὰ «Νυχτερινὰ» τοῦ Κάϊνε, δημοσίεψε ο φίλος Ηλίας Βουτιερῆδης στὸ τρίτο φύλλο τῆς «Πολιτείας», τῆς κινουρίας φημερίδας τοῦ κ. Μιχ. Κατσούλη.

—Ο Κ. Στασινόπουλος, ο δημοτικιστής και συγγραφέας τοῦ «Κρασιού», έγραψε τὸ «Άλας», φυσικά στὴν καθαρεύ- ουσά αφού τοῦ τὸ τίπως ο Σύλλογος τοῦ κ. Βικέλα.

—Όσο κι άν ο Σύλλογος αὐτὸς βγάξει άναφελᾶ βι- βλία, τὸ βιβλιαράκι τοῦ φίλου Στασινόπουλου ήθάναι όφελι- μώτατο και γι' αὐτὸ θάν τὸν παραλείσουμε να μὰς τὸ κά-

νει «Άλάτι» να τὸ τυπώσουμε και στὸ Νουμά.

—Μαθεύτηκε κι ο πατέρας τῆς περιφημῆς «Ναυκρα- τούσας». Είναι ο κ. Ράδος, κητοδύτατος καθηγητῆς τῆς Νεοετικῆς Ιστορίας. Δέν μπορούσε παρά κῆτος να ξετροπώ- σει τή «Ναυκρατούσα» για τὸ τέταρτο άντιτορπιλικό μας.

—Οί «Άθῆναι» τὸν κατηγοροῦσαν για μαλλιαρό· κι ο κ. Ράδος διαμαρτυρήθηκε· αὐτὸν είμαι μαλλιαρός, είπε· κ' έχει δικιο, αφού είναι και μένα· μοναχὰ κύριος Ράδος.

—Και γράφει τὸ «Ν. Άστὴρ» τῆς παρασμένης Πέμ- τῆς· «Ναυτικὸν κήνομεν ή διαγωνισμὸν πρὸς εκγύμνασιν βραδυγλώσσων· Δέν έννοοῦν πούλχηστον οί ύπεροχολαστι- κοί· ότι δια να ύπάρξη στίλος, εἶσις τοῦ ὄνοματος, πρέ- πει να όμιλῆ πρώτον εις τήν καρδιά ὄλων των Έλλήνων».

—Ποῦ να τὸ νιώσουν ένα τόσο μεγάλο πρᾶμα! Άν τόνωθαν από καρῶ, δέ θα μὰς μπάνανε σήμερα τόσο άδι- άντροφα οί Βουρμάροι στὴ μαστ!

—Έλπίζουμε να συνεντίστηκε ο κ. Καζάκης κ' οί άλ- λοι όμόφρονές του πατριώτες από τὸ γράμμα που δημοσίε- ψε ο κ. Κ. Μελάς στὸ «Σκρίπτ» τῆς Πέμτῆς, άποδείχνοντας τὸς πόσο μωρὰ κι άντιπατριωτικά πολιτευτήκανε στὸ Άλ- βανικό ζήτημα που στα κλά κηλούμενα γενήσανε.

—Έξόν από τή Βλοχιά, έπεσε και μι' άρρώστατα ρο- βερώτερη άκόμα στὸς Περαιώτες εργάτες που λέγεται Φαρ- δουλίτες. Να δοῦμε άν τὸ δικαστήριο θάν τὰ καταφέρει να τὸς σηκώσει από πάνω τους.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ

Άπό Πέμπτη σε Πέμπτη.

Υπουργός Έσωτερικῶν ο Ν. Καλογερόπουλος

Στοιχωμοί. Άθήνα 1 (από τὸ Τράν), Περαιάς 1, Έπαρχίης 8.

Λαβαμοί. Άθήνα 12, Περαιάς 4, Έπαρχίης 7.

Κλειμῆς. Άθήνα 9, Περαιάς 5.

Άπαγωγές. Άθήνα 1, Περαιάς 1, Έπαρχίης 2.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ Τάκ. Οίκον. στὸ Βόλο. Σ' εὐχαριστοῦμε για τίς εὐχῆς σου στέλνομε τὸ «Άνεχτίμητο». Η τιμῆ του, τὸ γράφημα και στὸ παρασμένο φύλλο, είναι μιὰ άρχμῆ για τὸς άναγνώστες τοῦ «Νουμά». — κ. Στ. Μαζ. θα δημο- σιευτεῖ.—Έναν Πριγκηπικό στα Χανιά. Τὸ μάθαμε και πρὶ μὰς τὸ πεῖς από δικὸ σου. Αὐτὸ που λῆς είναι και τὸ σωστό· «Η μόνη έλπίδα μας τὴρα είναι ο κ. Κατμης. Άν τὰ καταφέρει να τὰ βγάλει πέρα, ίσως δοῦμε καλύτερη μέ- ρα. Άν άπκηδῆσει κι αὐτὸς και φύγει, χαθήκαμε ὀλότελα» —Νικόλδ στὸν Πειραιά. Τὸς μὰς άρεσε ή εὐχῆ πουστει- λες στὸ διευθυντή τοῦ «Νουμά» για τήν γιορτῆ του, ὡστε τήν τυπώνομε δὸ μ' εὐχαρίστηση.

Πελώριος βάζεις πρὸς τὸ Μαρτυρολόγιον σ' ακολουθᾶ γαυρίζον σκυλολόγιον· βασιτῆς στὸ χέρι μέγα κομβολόγιον και κάτω από τὸ ρισὸ άργυρολόγιον.

Καλὰ έκαμες και μὰς είπες πὼς άργυρολόγιον θα πεί κουμπάρδς γιατί δέν τὸ ζεραμε.

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ένα, κ' ένα φρ. χρ. για τὸ έξωτερικό, πουλιούντα τὰ γραφεία μας και στὸ Βιβλιοπωλεῖο Σακέτου ὁδὸς Σταδίου, άντικρὸ στὴ Βουλή) τὰκόλουθα βι- βλία:

Τοῦ Ψυχάρου «Όνειρο τοῦ Γιαννίρη» (σελ. 268).

Τοῦ Πάλλη «Ηλιος και φεγγάρι» (σελ. 120)

Τοῦ Φωτιάδου Τὸ «Γλωσσικό ζήτημα και ή εκπαιδευτική μας άναγέννηση» (σελ. 405).

Τοῦ Έφταλιώτη «Ιστορία τῆς Ρωμισούνης» (σελ. 320) και «Μαζώχτρα, Βρουκόλακας κλπ.» (σελ. 269).